

# ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Hurešová

## JEDNY OČI.

Josef Bládek.

Nad hroby všech upomínek, když se musí rovy klenout, jsou vždy přece jedny oči, kterých nelze zapomenout.

A nechť došl nondaou ve světě jsou sami stáli, jsou vždy přece jedny oči, jež nás věrně milovaly.

I až také v rakev naši zadní to těžkou hrudou, jsou vždy přece jedny oči, které pro nás plakat budou.

## JEDNOTA ČESKÝCH DAM OBLAVUJE DVACET TISÍC ČLEKYN.

Již 20,000 členek čítá naše milá jednota, hezký to počet žen, který již něco znamená!

Jednota tato byla založena ženami a veškeré záležitosti jak obchodní tak i jiné jsou pouze ženami řízené, a výsledky práce zdatné jest zřejmý, jak z počtu tohoto vysvitá. Až zde máme mnoho jednot, a kterými jest nám konkurovat, přece stále rosteme a bylo by přáním nás všech, aby se naše řady členek v krátké době zdvojnásobily, základy máme důkladné a pevné, tak že můžeme na nich sněbe budovat, jen ještě více dobré vůle a práce!

Když tak přemýšlím o tom, jak těžko bylo těm zakladatelkám před 40 roky plouti proti proudu, kde jim byla práce mnohým muži stěžována, poučevá se ženy samy odvážily ku práci společné a samostatné, co ústředí a nepřijemnosti jim bylo zakoušeti, nežli postavily svoje základy, na kterých mohly sněbe budovat. A hle, dnes již jest pohledeno na dílo jejich jen s úctou, neboť práce jejich jest korunována zdorem. Zde zřejmý důkaz opět, co značně dobrá vůle a vytrvalost žen.

Nechť naše milá dámská Jednota zkvěta a mohutně čim dále tím více! Řady naše necht jsou rozmožňovány našimi českými děvami, jež mají pokřatovali v díle, které jejich matičky tak pracně zbudovaly a to ne jen k užtku našich rodin, ale ku etí všech Čeho-američanů v této zemi. Další zdar naší milé Jednotě Českých Dam. Ať prospívá.

Podávám zde výňatek z čas. Samostatnost, aby si naše ženy české zde v Americe učinily pojem o práci českých žen ve staré vlasti. Právě české ženy se chopily toho pravého způsobu, jakým jest možno ženě zvláštěti a domoci se toho, co jí právem bylo vždy upíráno.

"Sjezd českých spolků ženských zakončen byl 19. května schůzí českého dorostu ženského v sále Ustí. spolku čes. žen. — Svazu záhájila předsedkyně Nevuzu pí. El. z Purkyňů a uvedla, že cílem schůzí ženského dorostu jest vštěpovati mladému pokolení jiného ducha, aby dívky dnešní nepřišly do života tak nepřipraveny jako vstupovala generace starší. Pak udělila slovo spisovatelce pí. Tereze Turnerové, aby promluvila na thema: "Být ženou." Referentka vylíčila přesvědčujícími slovy, jak bezúspěšný byl život velké části žen, které měly více duševních darů, než bylo lze manželstvím a mateřstvím vyčerpati. Život těchto žen kynul prázdnotou, činil je předčasně sestářkami, žena 40letá obvyčejně — neměla-li dětí — nepociťovala již žádného povolání do života. Paní řečnice vyslovuje se zamítavě oproti tomu, aby žena odkazována byla jen na manželství a mateřství, ale staví se také proti druhému extrému, proti ženám muškatkám, které nespochobí muže v duševních i špatných zvelech. Jmenovitě nevidí povážlivou ženy tam, bude-li vychovávat jen zaměstnání theoretická a zanedbávatí praktická a zvláště práce domácí. Na druhém místě ujala se slova slečna R. Hřebčková a jako kolegyně promluvila k svým družkám způsobem výslovně se zaslouživším svou prostotou a přímostí. —

Nabádala dívčí svět k účelné sebevýchově. Dává za vzor českým ženám charakter Husa a Havlíčka a přeje si, aby česká žena byla dobrá a silná a aby k síle charakteru, který jediné koná velké věci, vychovávaly budoucí potomstvo národa. Národ musí mítí charakter, jinak bude ujařmen jiným a zahyne."

Práce takováto jest mnohem zdatnější a ženy důstojnější, nežli jakým taktem pracují ženy v Anglii. Čeští žena učiní nápravu ku zlepšení poměrů svého potomstva, což se to musí díti způsobem ušlechtilým, vzdělávacím a ne násilně sprostým, ženy nedůstojným.

Františka Svobodová, Missoula, Mont. — Ctěná pořadatelko a milé družky! Musím zase zaskočit do naší milé Hlídky a sdělit, co je u nás nového. Sotva vzpomínám se obecnostvo z té vrazdy v Dixon, stalo se zas neštěstí. Do hotelu přišla paní, že nebudé platit, že bude jen asi tři dny. Třetí den, když holka šla stlát postel, tak ji našla mrtvou. To bylo den před věnoáním hrobu. Doud neví se, kdo to byl. Nenašli žádnou stopu, jen šaty, v kterých přišla a noční úbor. — Také u ní našli dva centy, přestýnek a náramek. Na nádraží plakala. Jedna paní k ní šla a prodávila na ni. Ona ji jenou odstrčila a nechtěla mluvit. Zajiště měla nějaké soužení. Myslí se, že byla asi 23 let stará. Na světě jsou přece ještě lidumilové. Vystrojili jí pěkný pohřeb, bílou truhlu a věnovali několik. — Paní koupily kytky a pěkné dohličky katu udročily. Musím se dotknouti, že to nebyla správně o tom paní Wellingtonovou. Ona se uzdraví. Necht zabít, jest v Missoula v nemocnici. Byla jen dva měsíce vdaná a šlozila u vrahovy sestry. Odmítla ho, poněvadž viděla, že není dobrý a on jí vande pronásledoval. Byla až v Kalifornii a i tam jí pronásledoval. Hoeh soudou pro ně pracoval a když viděl, co se stalo, šel k hospodářovi a on ho zastřelil. Paní měla pět kulí v těle. — Přijela sem její matka a sestra. Musím obrátit list. Milé družky, vidím, že jsme rozděleny na dvě strany stran volebního práva. — Jest to jak u mužů, tak i u žen. Já jsem si nemohla učinit úsudek. Když čtu proti, myslím, že je to dobře a přece zas myslím, proč by také žena a matka nemohla volit. Muži mohou býti bezstarostí, že tím žena zanedbá hospodářství. Věk ona si to zamočí. Jiní mají strach z prohibice. Jestli ženy nevolly a jest místy prohibice. Dělají si ji muži. Věk ženy si také rády sklenku vypijí. Ani já nepohrdnu, když je teplo. Také znám nemám za zlé, která má neomaleného muže, že jsou proti saloonům. Věcho mnoho škodí. Někteří mužové nemají ani uznání pro ženskou práci. Myslí, že se má žena dobře a že nic nedělá. Jeden také se vyjádřil, že když bude mít žena hlasovací právo, že se bude mít sám dobře. Žena píše na výdělek. On bude doma vařit. — Věk není jen to vaření. Žena musí dělat mnoho hodin denně. Někdy se nemůže ani spokojeně ujašit. Sotva sedne ke stolu, dítě začne plakat. Musí nechat všechno a jít ho utišit. Ano, tak je to. Jeden na druhého nářká. — Již jsem častokrát slyšela ženu hovořit, že kdyby byla svobodná, tak by se nevdávala. A přece, co když jsou mladé, jeden po druhém tuší. Holka sousemova dělala party. Tázala jsem se, jestli tam budou jen samé holky. Na to ona mi odpověděla, že kdyby tam nebyli hoši, nebyla by žádná zábava. Je to přirozenost. Velice se mně líbil slánek naší ctěné paní pořadatelky, v němž praví, že si člověk, jest dobře a co sléha a jsou lidé, je nejsou svým páncem. Je to v mnohých případech. Paní dobře vystihuje lidskou povahu. Jako tento případ. Je tu člověk, který byl zavřen, že přebíral. Když přišel, zavřel se, že už nebude přit. Je to dá k Salvation Army. Notra-

lo to ani týden a byl tam zas. — Dříve na tři dni, pak na 5 dní. Jsou lidé, kteří nemohou sobě poručit. Jestli se dal jiné jméno. Přijel sem také nový Čech z New Yorku a dostal práci hned druhý den v nemocnici. Viděla jsem ho jen jednou večer. Seznámil mne s ním jeden krejčí, ke kterému chodil na návštěvu každý den. Koupil od něho nové oblek. Až dostane výplatu, že mu to zaplatí. Jestli boty chtěl. Když tam asi deset dní nepřišel, šel ho krejčí hledat, ale on už byl pryč. Já myslila, že jsou Češi hodní, a oni jsou také pálení. — Zdá se, jakoby neuměl ani pět počítat. Tak myslím, že jsem Vám toho napsala dost a dost. Dám již mám také vyčistěný. — Vsadili jsme si 7 stromků, tak nevím, zda se dočkáme od nich ovoce. S přátelským pozdravem čtenářům tohoto listu.

Pi. Emilie Jonášová, Ithaca, N. Y. — Ctěná redakce a vážená paní pořadatelko! Na žádost mnoha přátel a známých dovoluji sobě nařtnout svou návštěvu v Nebrascce. Bylo to dne 19. května, když mne zastihla smutná zpráva, že moje matička jest též ve nemoci. Jest to k nám daleko, ale já se rozhodla, že pojednu hned. Proto 20. jsem vyjela z Ithaca a 23. jsem již byla ve Schuyler. Nemálo mne potěšilo, že mace již je zase lépe, málož pro mne přijel bratr Ladislav Dvořák v automobilu a za hodinu jsme byli ve starém domově, u matky. To vše, že sledován bylo dojemné. Připadalo mně, že se tam nezměnilo nic, jen otro už tam nebyl, jako před léty. — Nebyla jsem tam již 7 let. Soupeřím během času se trochu změnil, někteří dali si růst plnovousy, jiní opět stloustli a někteří se přestěhovali. Následující neděli, dne 26. května jsem se účastnila služeb Božích ve Wilsonském chrámu. Pěkně, kde také slavili pouť. Účastnila jsem se také též zábavy. Musila jsem zvláště své příteli, aby mne opět představili některým svým známým z mládých let. Iť jsem je opravdu neznala. Věk tím volám "Na zdar!" neboť opravdu se mi zřava líbila. Druhý den rozhodla jsem se, že pojednu do Clarkson, avšak bratr ještě našel kornu. — Nechtěla jsem ho vytrhovat. — Proto mně zapřáhli koně do bugy a já pustila jsem se přes hory a dolů. Myslíla jsem vždy, až vyjedu na kopce, že se rozjedou čerstvěji, ale chyba lávky! Musila jsem dávat pozor, abych nepřetělala přes koně dolů a tak jsem ujela asi 8 mil. Skoro jsem zabloudila. Najednou uzešla jsem na počtovní sebrance jméno Kudara Alois. Teprv jsem se vzpomínala, kde jsem, ale chtělo býti jista, zeptala jsem se muže, jenž vedle pracoval na poli. Byl to J. Kudara. Řekl mi, že jedu dobře. To mne tak ty vrhy popletly, neb značně vyrostly. Ny, ni jsem už zamířila k Vincenci Urbanovi, neb již jsem byla unavena a kobylika potřebovala také oddechu. Byl právě čas k obědu a byli jsme jisti, že tam oběd dostanem. Zastihli jsme doma paní Urbanovou, která nás radostně uvítala. Tam jsem se rozhodla, že dále s koněm nepojedu. Proto jsem zavzvonila na Fr. Jonášovi v Clarkson, aby si pro mne přijel. Rozhodně však jsem si vymínila, že to musí být v automobilu. Zatím už byl výtečný oběd připraven, neboť paní Urbanová byla vždy dobrou ku charkou. Sotva jsme si trochu pohovořili, už tu byla paní Anežka Jonášová v automobilu. Nu to si nechtím líbit, ani jsem nemyslíla, že mne tak poslechnu. Víte, byla bych jela, i kdybyhli přišli s koňmi, ale já vždy ráda žertuji. Když už byl tu automobil, tak jsme jeli do Clarkson. Na cestě stala se nám nehoda, že musili dávat nový ráf na kolo a tak se ten čas téměř stratil, jakobyhrom byli jeli s koněm. Ovčím s automobilem to bylo dráždě. Viděl mne tu majl se tak dlouhý čas, tak ať je to ně co stojí. Ovčím, že nás zastavila a opět vstál, pořádku něco dobrého. Druhý den jsem navštívila rodinu Bernarda Jonáše, také v Clarkson. Tam opět stále častovali a já, nejsem tomu zvyklá, rozuměla jsem se. Snad tím také byla vinná smůla, neboť u vody. Nevím, ale byla

jest jeden den tak vysílána, že jsem celý den byla upoutána na lázku. Ba ze strachu, abych jim tam neuměla, zavezli mne k lékaři, který mi předepsal oklívky, avšak výtečný lék, pro kterým bylo mi ihned lépe. Srdečné díky rodině Fr. Jonáše za ošetřování. Čtvrtý den zavezli mne opět zpátky k Urbanovým. Musím se zmínit o Clarkson. Opravdu to městečko zkvěta a domky tam rostou, jako houby po dešti. — Také se pamatují, když tam nebylo ještě žádných stromků, kdežto nyní jsou tam již pěkné, stinné stromky, fekla bych, jako v Chicago, ale ne. Spíše jako v Omaze. Tam majl sem tam nějaký kopeček. Také jsem byla v zábavě u Paimonů, kde setkala jsem se s některými známými. — Mauzélium Paimonovým srdečně děkuji za pohostění. U Vinc. Urbanů jsem byla také přes noc, kde jsme si mile pohovořili. — Vždy před léty bývali jsme nejlepšími sousedy. Tehdy paní Urbanová byla mi nejlepší rádkyní. Byla jsem tehdy mladá a nezkušená, za což jim srdečně díky. — Po přjetí několika kopečků na zpáteční cestě, šťastně jsem byla opět tři dni u matky, která už chodila po dvoře, prohlížeje drábež a květiny. Ale sama to nemůže již obslehnout, přece jí to těl, když všechno prospívá. A jelikož má všechno konce, tedy i já jsem se musila se svou matinkou rozloučit a rovněž s bratry a sestrami. Všechni jsme si myslili asi stejně, kdy se zase uvidíme. Jestli stálo mně těl ten okamžik před duševním zrakem. Ojela jsem opět Ladislavem v automobilem. Celou cestu do města byla jsem jako bez myšlenky. Jest to pocti, jenž mne děle se vypout. Jestli jsem navštívila panu Václava Malého. Paní Malá nebyla přítomna, protož už přece srdečně díky za pohostění, kteréž nám postihlím přichy stala hned první den po přjezdu do Schuyler. (Pokračování přístě.)

Františka Jirásková, Boyll, Idaho. — Ctěná pořadatelko, milé čtenářky čtenáři! Zase na chvíli v duchu mezi Vámi. Sedl mi to, abych s Vámi nesešla, že se mi ta píseň paní Steinerové líbila. Přes to však, že byla tak důstojná, myslím, že se mezi tak vzdělané dámy, jako je ku př. pořadatelka naší Hlídky — nehodí. Jsem jista, milá paní, že byste udělala lepší bismy, kdybyste si jich dala natisknouti několik tisíc a šla s nimi na jarmark někam třeba do Roudnice. Pane Bože, že by bylo pěťáček od veselých hoehů! Způsobila byste jim toho dne veliké vyrazení. — Koho pak se to táže paní Koutný, proč Bůh všemohoucí nestvořil jen samé Adamy místo žen? Samé ne nás žen? To my, prosím, právě tak nevíme, jako vy, muži, ale jest-li tak zvedra to vědět, napíše si sv. Petr, který má klíče všech vědomostí, aby vám to zyzkoumal. To máte, milý pane pravdu, co se všecko pokazilo, dokud byl lid nevědomý. Postupem času se však zlokonalil tak dalece, že už i ženy žádají za volební právo, a by byly považovány za lidi vám rovné. Neb se vám to zdá přece mnoho pomáhat vám vykonat tu borůvkovou horkou kaši. Ano, kde žijí duše po svobodě slova, tam dovede se snášeti i hlad a proto nemyslím, že to té paní bylo jakou chytrostí, neb radostí upětí hlad ve vězení, ale vychytralostí jest to těch panů, že nás k slovu připustit nechtí. Tak se musím trochu zmíniti o té přeháňené parádě, která, jak paní Koutný tvrdí, byla a jest až do sud pastvou pro oči mnohých těch panů Benjaminů. Nechtí snad vznesoující vidět ženu, která si hledí úhlédného zemanu, nežli muže, který utápí svou duši v trunku, což obvyčejně bývá nejen bílou, ale i postrašenou celou rodinou. A ruční spánku všech etnostných lidí. Nevěřím, že by paráda vyvolala marnivost a bídu. Spíše jest živitelkou smutných továrních dělníků a dílnic. Jak může býti větší příjem, když nebude vítáno vydání? Tu nechápu, proč to ještě mnozí neuznají. Dále, kdyby nebylo prostituce, nebylo by a u prostitutek, právě tak, jako kdyby nebylo přijímání, nebylo by sládek. Tak vidíte, že si nechtíme co vyčítati, že jest na obou

stranách dosti chyb. Ze se v tom ohledu nestalo žádné zlepšení, není chybou ženy, nýbrž muže, neb on až dosud požívá svobody slova a nám ženám ji upírá dáti. Kdo může myslí svou činiti si úsudek, jaká bude budoucnost, ta se nedá předvídati. Ale za jakých okolností se vytvořila minulost, to se má přetřásati, toť úkolem jediným, hledati v tom pro budoucí nápravu. A té nedocílíme dřívě, dokud z myslí nevypustíme starověké myšlenky, z dob Adamů a Evy, což nám navzdý zůstane hádankou, luštění tohoto problému, jakým způsobem se jeden pro druhého stvořil. Jisto však je, že vlastním pudem patřime jeden druhému. A že otroctvím jest sedět v ústraní a nepoživati výhled, k jakým nám tato zeměkoule přiležitost dává. S nadějí, že se na mne nekseypou ti, kteří majl názory opátné, končím dopis svůj a pozdravem na všechny. Čtenářka z dalekého západu.

Ctěná paní Jirásková: Musíte uvážiti, že Ženská Hlídká má sloužiti ženám všech vrstev, a jsou všechny vyzvané, aby dle schopnosti a možnosti přispívaly do ní. Já ctěná paní chápu v tomto případě jinak. Třeba se nám některé dopisy neb články přičí, však pro jiného majl význam též zvláštní. Tyto staré písně majl snad ten, že přivádějí ty, kteří je kdysi slyšeli, do starých časů a do staré vlasti.

Pořadatelka.

Tihl Čížkovská, Hopkíns, Minn. Ctěná redakce! Jelikož jsem se zabývala, že vše do Vašeho časopisu psát nebudu, přece na výzvu několika čtenářů M. P. tak říkání, avšak již ne s tou láskou, jako jsem živila dřívě. Prosím, pane redaktore M. P., eheby-li uveřejnit tento dopis do časopisu, tedy tak určitě. Pakli ho ehecte třetí díl vyškrtnout a uveřejnit jen to, co Vám se líbí, hoďte celý do koše a mně to bude mnohem lépe těšit, než mi polkaž dětí dopis zpravevat, aneb ho strčit někam na zadní stranu a ne do Z. H. Jest mi velice milé, když slyším: "Iť jsem chtěla Pokrok pustit, ale když ty dopis ukež, to si zas obnovím." Jiný řečnick: Já si nechtěla předplatit, ale když jsem slyšela, že tam dopisuje Čížkovská, to si také předplatím. Avšak budete-li tolik seřtiti toho kousku papíru pro naše dopisy, jak zpravodaje, tak moje, to se vám laskavě poroučím, ale prosím také tuto stranu uveřejnit, abyste věděli, že zasloužíte od nás dátku. — Dne 14. června měli slavnost spolek Jan Hus, čís. 15, Č. S. D. P. J. a sice odhalení praporu a tudíž jsme očekali, že pan Bureš přijede jako delegát, ale zatím nám s p. zpravodajem M. P. sklaplo, neb se nedostavil námi očekávaný. Tak se musím přece pochlubit, jak jsme se připravovali na onu slavnost. Již dva dni před vybízím sousedky na onu slavnost, Paní Henry Lorene mi povídá: Já šaty mám nové, ale níkam nepůjdu. Já pravím: Ták, to byhli ani já nelokázala, abych nešla nové šaty roztočit. Paní manželka známého krejčího pana Šídla mi zas povídá: My máme smutek, to se nekuje. Nu tak, to jest můj nejmilější. Jak ale přišel, tak nestýdel nic jiného, nežli horýjap. A to ho dopálilo. Povídám, jen se nebláží, času dost. Já honem psala dopis paní Kudeřové, jestli bude chovat? A čekám vrtkavě na odpověď a přitom si myslím, aby tak fekla ne, pane Bože, hlava by mně splešnila, abych musila zůstat doma. Ale já přec vždycky říkám, slatá Kudeřová, jen aby byla hodně dlouho živa, aspoň dokud já jí budu potřebovat. Ale, ale, už zas mám surt na jazyku, dost už. Utíkám za paní Kocandovou, aby mně zaplnila veist a ona s třesoucí rukou spěchá, až má krápně na čelo a křičí, včtyt to nedopnete. Já zas, ale jo, musím. No tak přece. A konečně vykročme a dojděm. Potkám profesora Haucha a tu mu pravím, paní profesorová už jest pryč. No to přec nevadí. A xyal jen se na hlava třásla, aby se sčastněl huby, neb je jí vel-

ký milovník, což mu věřím, neb si často se svou paní vylezou na střešou u kushně a srdečně prozpěvují až do půl 12. hod. v noci. Slavnost byla skutečně krásná, jen že to zkazil dešť, tak že museli všechno odbyvat v Opera Hall, kdež bylo strašně vedro. Co se týče mne, všechno bylo krásné, ale mně se nejlépe zamlouvaly proslovy paní kmotry praporu, matky, proslovy pana Dvořáka Františka a pak delegáta pana Faifra. Jestli se nemýlím, ten řečník napolel, avšak se skutečným důrazem, jen škoda, že nefečil více, neb od takových řečníků můžem čerpat poučení. Slavnost skončila zpěvem zdejší mládeže, co bylo velice překvapující a krásné. Pan Tesárek ten si také vábil hosty, aby byli při jeho straně a nechtěli dlaně, iou, Bohumilku, uměls to fain. Při posledním zábavě řádu Hradčany jsem dělala kelnerku, prodávala jsem lemenecí a abermý a tu prý jsem se zalíbila panu Josefu Lorencovi a jistojstě mně sibil, že si mně zjedná za bartendra, to jsem se těšila, že přeberu panu Hajnému job. Druhý den čekám, ale pan Lorene mi vědomost nedával a tu si myslím, vidíš Japší, žeš mel nauku z mých líhovin a dnes nevíš o ničem? Jo, jo, já tomu věřím, a kdybya teš pro mne přišel, tak bych just nešla! Pan Josef Empenger byl také týden policiejem, ale už prý není, je prý to těžký job pro jeho objemné tělčko, raději prý dělá pro M. T. M. Co., tam prý je to nejlepš. Jo, milý Josefku, já ti věřím, že nemůžeš býti policiejem, neb prý máš srdce moc měkké a na pravé straně a to je chyba pro dobráka, jako jsi ty. Panu Pálčického se rozlámá automobil a nemohl do práce, já s ním mám upřímnou soustras. Do stavu manželského vstupiti mní p. Anton Hemza, mní sobě bráti za manželku paní Zofii Veselou, což jim od srdec přejeme a do roka jim ať čas na okénko klepá a přinese kluka jako buka! Pane zpravodaji, co pak vás také dopálil pan redaktor? Jen znovu na něj, pomozte mi, ať ho to mrzí, chopte se péra a podávejte zprávy, neb jsou noviny mnohem milejší. Ztratíte mnoho předplatitelů, složte-li ruce v klín. Paní Pávková, také vykročte, neb jste odvážlivý Hrdina a něco nám napište. Paní Haklová, pobídní toho mužička a jestli mu vyslyšing, já mu ho vyžebrám a ať jen píše. Tedy má nejvřeější poklonna.

Ctěná paní Čížková: Dopisy Vaše jsou nám vždy vítané a zvláště když obsahují zprávy z Vašeho okolí. Jestli však se stalo, že některé části byly vynechány, bylo to proto, že jelikož neznáme osoby o kterých jste se třeba vyjádřila důrazněji a mohlo to míti třeba pro nás všechny nepřijemné následky. Musíte uvážiti, ctěná paní, že to, co si můžeme dovoliti jeden druhému ústně, v listě když jest to otištěno, má to jiný význam. A novináři majl též meze, do kterých si mohou dovoliti psáti vůči osobám. A za druhé jestli byl dopis Váš dán na stránku jinou, stalo se třeba, že forma, ve které se nalézá Ženská Hlídká, byla již vytištěna. Tento dopis přišel těš později, tak že jsme jej museli nechat do tohoto čísla, což se zprávy trochu opozdí. Dopisy určené pro Z. H. musíme míti v redakci nejděle do pátku, neboť Z. H. se tiskne v sobotu. Doufám, že po tomto vysvětlení uznáte, že to nebylo všechno zrovna zúmyslně panem redaktorem zaviněno a že v tom hrála též okolnost úlohu.

Pořadatelka.

Jest již starým zvykem léčiti rheumatismus, dnu, neuralgi atd. "Pain Expeller" -em dra. Richtra. Právě "Pain Expeller" jest v každé lékárně v Americe k dostání a posná se dle ochranné známky kotvy. Nutno si tudíž při nákupu tohoto povšimnouti.

Adv. 5-1

Nečetli-li jste domů "Česko-Americký Venkov", pište si o ukázkové číslo na naši adresu. Dočtete se a moderním způsobem farmaceut. solnářství, sadářství, zahradnictví, květinářství, domácnosti a jiných pro vás uadných důležitých věcech.